

Påskedag

Tid og sted: kl 9 i Ødsted og 10.30 i Jerlev, 21/4 2019

Skriftlæsninger

Sl 118,19-29: Denne dag har Herren skabt, lad os juble og glæde os på den

1 Kor 5,7-8: Lad os derfor fejre festen...

Mark 16,1-8: Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her.

Salmevalg

236: Påskeblomst, hvad vil du her?

218: Krist stod op af døde

238: Det er så sandt, at ingen så

227: Som den gyldne sol frembryder

234: Som forårssolen morgenrød

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: ”Hvem skal vi får til at vælte stenen fra indgangen til graven?” Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: ”Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.” Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Prædiken

Graven var lige så tom som deres hjerter. Der sad en ung mand i hvide klæder – derinde i graven; men for kvinderne, der ville ud at salve Jesu legeme påskemorgen, var graven helt og aldeles tom; ligesom deres hjerter var helt og aldeles tomme. Og de blev forfærdede!

”Vær ikke forfærdede!,” sagde den unge mand, ”I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her.”

Og sådan begyndte det, vores påskehåb, med et ord. Han er opstået. Og nu synger vi og jubler, for ordet er blevet til liv og frelse.

Kristus er opstanden, og gravens mørke er brudt. Kristus er opstanden, og døden er omstyrtet. Kristus er opstanden, og djævlene er faldet. Kristus er opstanden, og englene jubler. Kristus er opstanden, og hele skabningen synger glædessange. Kristus er opstanden, og livet hersker. Kristus er opstanden, og ikke én af de døde skal forblive i graven.

I mange katolske kirker har man bibeholdt en skik, der går tilbage til oldkirken. Menigheden samles natten til

påskedag og sidder i kirken, til det bliver lyst. Når de første solstråler rammer kirkens østvendte vinduer hilser præsten menigheden med disse ord: Jesus Kristus er opstanden. Og menigheden svarer: Ja, han er sandelig opstanden! Hvilken forløsning!

Men da kvinderne kom til graven påskemorgen var deres hjerter tomme. Der var ikke skyggen af forløsning i dem. Langfredags pinsler, lidelser og det sidste dødsskrig havde fortæret al deres håb og al deres glæde. Deres liv var forvandlet til et sort gravmørke, og de gik omkring som levende døde; tomme indeni; alt var tomt. livet var tomt, håbet var tomt, kærligheden var tom, troen var tom. Ja, selv graven var tom. Og derinde i gravens mørke blev tomheden forvandlet til forfærdelse og frygt. Hvor var han blevet af, deres elskede Mester?

Vi genkender også tomheden. Den har mange ansigter, og hvert eneste menneske kæmper i sit liv med og mod sin egen tomhed; når livsglæden ebber ud, og alt synes gået i stå for os. Vi kender den tomhed, som kvinderne var i, da de gik ud til graven; og de søgte sammen, kvinderne, for

tomheden er større, når vi er alene. Det er godt, er der er andre mennesker omkring os; det er godt, når der er nogen ved siden af, for så kan håbet hægte sig fast i den, der går der. Der går en livsline til mennesket ved siden af os. Hvis der er en ved siden af, så er alt endnu ikke forbi.

Men selv midt iblandt tusinde mennesker kan det føles som om, at der ikke er ét eneste menneske ved siden af mig. Så har vi brug for at blive forbundet, så har vi brug for, at der er nogen, der kan se os og genkende vores følelser. Og sådan var det sikkert med kvinderne den morgen; de blev forbundet af deres fælles sorg; de genkendte hinandens tomhed, og så turde de gå ud; så kunne de alligevel træffe en beslutning om at gøre noget sammen; om at salve Jesu legeme.

Kvindernes hjerter var tomme. Alt var sorg og intethed. De havde grædt sig selv tomme. De havde skreget deres nød og sorg ud i intetheden. De gik med en knugende smerte dybt i brystet. For de savnede og længtes; og sorgen var deres kærligheds klagesang. Sorgen var alt, de havde tilbage, og den var dyrebar for dem. Døden var tavs. Døden

gav intet svar. Men sorgen og deres forbundethed til Jesus forbandt dem til hinanden. Derfor fulgtes de ad ud til graven. Med tomme hjerter, forbundet med hinanden af sorgen.

Men graven var tom!

Hvad sker der i et tomt hjerte, hvis eneste livsmål er sorgen, når selv sorgens handlinger er taget fra det? Hvad sker der for den sørgende, når døden er væk?

Kvinderne blev forfærdede. De flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange. Kvinderne flygtede bort i angst, mens englens ord klingede i deres ører: Vær ikke forfærdede! Hvordan skulle det være muligt, ikke at være forfærdet?

Kvinderne kendte ikke til noget svar, da selv døden var forsvundet. Den døde var væk! Nu var tomheden i dem større, for selvom de fulgtes ad, så var de ikke længere sammen. De var ikke længere forbundet med hinanden af den fælles sorg og deres fælles opgave. De var ensomme. De var tavse.

Kvinderne kendte ikke opstandelsens sprog. Men i graven hørte de opstandelsens sprog for første gang, for englen talte til dem: ”I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham!”

De kendte ikke opstandelsens sprog, så hvorfor skulle de ikke være bange, når de stod over for det ukendte. Et ukendt sprog. En ukendt mulighed. Et ukendt liv.

Han er opstået, han er ikke her.

Rystede og ude af sig selv af angst flygtede de bort fra graven. Angsten, der fulgte efter vidnesbyrdet om, at Jesus var opstået er måske uundgåelig når et menneske bevæger sig fra en kendt virkelighed til en ny og ukendt virkelighed. Kender vi ikke også kvindernes angst fra vores eget liv, når alt er sat på spil i et øjeblik? Som når vi knælende spørger vores elskede: Vil du giftes med mig? Eller ”Ønsker du stadig at være gift med mig?”

Den angst har to mulige udgange: Fortvivlelse eller håb. Og kun et enkelt ord adskiller dem: ”Nej” og livet er fortvivlet; ”ja” og der er håb.

Er Jesus opstået? ”Nej” og livet er fortvivlet – relationen er brudt; ”ja” og der er håb – relationen lever.

Tør vi lade os bevæge af troen, ind i gravmørket, hvor angsten overskygger alt andet, hvor vi igen og igen står over for det, der er os ukendt, hvor vi overgiver os til det, vi ikke kan se; tør vi lade os bevæge af troen, ind i gravmørket, og vente på Guds svar? Er du der, Gud? Ja eller nej? ”Nej” og livet er fortvivlet; ”ja” og der er håb.

Han er opstået, han er ikke her; lyder det i gravmørket. Svaret er ikke ja eller nej. Svaret er, at Jesus Kristus viser os et liv i lys, ikke i graven, ikke i døden: Gå til Galilæa, gå hjem; der vil I møde den korsfæstede og opstandne.

Hvorfor finder vi ikke Gud der, hvor vi lagde ham? Kvinderne søgte Jesus i graven, og jeg tror, at de forstod, han var Gud. For han gjorde alting nyt. Og så var han død. Men dér, hvor de lagde ham, dér hvor de lagde Gud, i graven, var han ikke. Angsten kan blive til håb inde i gravmørket, for Guds ord lyder derinde: Han er opstået, han er ikke her.

Sådan er det også med os. Vi kan lægge Gud i graven, i døden, og sige os selv, Gud er der, når jeg dør; eller vi kan

lægge Gud i kirken, og sige til os selv, Gud er der på søndag, eller Gud er i kirken, når jeg får brug for ham. Eller vi kan bryste os af, at vi betaler vores kirkeskat, så det med Gud klarer vi på den måde. Eller vi kan lægge Gud i os selv og bilde os ind, at vi er gode mennesker, der overholder de ti bud, og at der derfor ikke er noget at udsætte på os. Og jeg tror helt oprigtigt, at det kan give os en enorm tryghed i livet at sætte vores lid til, at vi ved, hvor vi har Gud.

Men når vi, grebet af tro eller tvivl, bevæger os ind i gravmørket, ind i angsten, og spørger ærligt og åbent: Er du der, Gud? Så er Gud ikke dér, hvor vi har lagt ham. Ikke i gravmørket. Ikke i kirken. Ikke i os selv. For Gud sprænger alle rammer: Han er opstået, han er ikke her.

Tør vi gå ind i gravmørket? Tør vi overgive os selv til det ukendte og uvisse? Tør vi høre de ord og lade ordene blive til håb for os? Så vi kan gå ud af graven med englens ord klingende i vore ører: *Han er opstået, han er ikke her.*

Angst bliver til håb, når Guds ja til livet klinger i vores ører. Angst bliver til fortvivlelse, når vi opdager, at Gud ikke er,

hvor vi lagde ham, og nægter at lytte til ordene: Han er opstået, han er ikke her. Han har sprængt rammerne.

Angsten bliver til håb, når vi hører Guds ord i gravmørket og Jesus Kristus, den korsfæstede og opstandne Herre, fører os ind i det ukendte liv i opstandelsens klare lys. En ny virkelighed.

Nogen gange har vi brug for den eksistentielle tomhed for at bevæge os, for at turde angsten, og for at give rum for Guds mulighed, så opstandelsen kan begynde i os. Men Guds svar er altid større end vores eksistentielle tomhed. Svaret lyder til alle tider, i ethvert gravmørke, overalt, hvor vi har lagt Gud, buret Gud inde: Han er opstået, han er ikke her.

Og sådan begynder vores påskehåb med et ord: Jesus Kristus er opstanden, og gravens mørke er brudt. Kristus er opstanden, og døden er omstyrtet. Kristus er opstanden, og djævlene er faldet. Kristus er opstanden, og englene jubler. Kristus er opstanden, og hele skabningen synger glædessange. Kristus er opstanden, og livet hersker. Kristus er opstanden, og ikke én af de døde skal forblive i graven.

Kristus er opstanden og vi er stadig dybt forbundne med Gud.

Og nu vil vi, med vores egen mund, i vores fælles bekendelse, gøre ordet til virkelighed hos os, når præsten siger: Jesus Kristus er opstanden. Og menigheden svarer: Ja, han er sandelig opstanden. Er I klar?

Jesus Kristus er opstanden!

Ja, han er sandelig opstanden.

Lovprisning

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
som det var i begyndelsen,
således også nu og altid
og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud. Mød vores angst, vores fortvivlelse og vores splittelse med dit påskehåb. Lad os mærke opstandelsens kraft. Lad opstandelseshåbet vokse i os og blive til liv og tro på, at Guds kærlighed rækker længere end krig, vold, terror og død.

Vi beder dig, vor Herre og vor Gud: Giv os tro, så vi tør at leve; giv os håb, så vi tør at tilgive; giv os kærlighed, så vi tør at elske. Forkynd dit Ord iblandt os: at Gud er kærlighed. At Gud går tilgivelsens vej for os; at Gud går forsoningens vej med os.

Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker.

Vær hos os, når vi skal dø. Forbarm dig over os, giv os ikke løn som forskyldt, men skænk os en glædelig opstandelse til det evige liv hos dig. Amen